

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680122937776/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Emma lo, saa godt hun kunde.

— Jeg er virkelig noget træt af den lange Spaseretur, sagde hun.

— Aa. De maa endelig. Og Deres Kæreste med.

Emma smilede hen til Jørgen, hvem disse to støjende Stemmer var som en Regn af Stene. Han lod, som han ikke hørte Niecerne Opfordring.

De kom ind i Stuen, og han blev præsenteret; for Proprietær Elisen og for Proprietær Brink, og for Fru Elisen og for Fru Brink, og for de to Døtre Brink og den unge Hr. Elisen. Der var hel fuldt i Stuen.

Det yndige Maaneskin og den dejlige Tur kastede Damerne sig over, og Herrerne lod falde Bemærkninger om det priselige i at skaane Hestene. Unge Hr. Elisen var for optaget af Skilderierne til at faa sagt noget; de Skilderier havde han set paa, fra han hang paa Fru Elisens korte, tykke Arm; men lige grundigt undersøgte han dem stadig. Begge Døtrene Brink fór ud i Hælene paa Emma og de to Niecer.

Jørgen gad ikke tale til nogen af Selskabet. Han befandt sig som under et ramlende Stillads. Pinen fik han holde ud; det skulde han sagtens. Og saa tog han et Album og satte sig til at tænke paa det Øjeblik, alle disse Gæster skulde køre.

Emma kom ind igen med Niecerne og de to Brinker efter sig. Hun hilste rundt og undgik Jørgen og var lutter Liv og Lyst. Jørgen begreb ikke dette. Aldrig kunde han faa hende fat. Altid vidste hun at komme bort, saa med en Niece, saa med en Brink. De lo og fjasede og havde tilsyneladende Alverden for. Først da Aftensbordet var dækket og Vallentins og Gæsterne gaaet ind i Spisestuen, kom Emma hen til Jørgen. Han var blevet et Øjeblik tilbage og stod og saa ud i den maanelyse Gaard; alle hans Tanker var i ét Virvar; han følte sig, som havde nogen sluppet ham midt ude i en Ørken og ladet ham alene, ret som Livet var vaagnet i ham.